

[Udenrigsministeren.]

til, at regeringen på Danmarks vegne under-
tegner og til sin tid ratificerer den Nord-
atlantiske Traktat.

Da den foreliggende tekst er godkendt af de otte magter, som har deltaget i forhandlingen om den, og da den efter det foreliggende har fået tilslutning fra udenrigsudvalget i det amerikanske senat, er det usandsynligt, at teksten skulle undergå ændring, inden den om knapt 14 dage bliver underskrevet. Skulle det imidlertid ske, at der af en eller anden grund opnås enighed om en ændring i traktatens indhold, vil regeringen rådføre sig med det udenrigspolitiske nævn. Skulle der mod al forventning blive tale om ændringer af betydning, vil regeringen forelægge sagen for rigsdagen.

Når der i forslaget til rigsdagsbeslutning står, at rigsdagen bemyndiger regeringen til til sin tid at ratificere traktaten, vil jeg gerne her fremhæve, at det ikke er regeringens hensigt at ratificere traktaten umiddelbart efter, at den er blevet underskrevet. Det fremgår af artikel 11, at traktaten træder i kraft mellem de stater, som har ratificeret den, så snart et flertal af signatarmagterne, derunder de syv magter, der hele tiden har deltaget i forhandlingerne, har ratificeret traktaten. Det vil derfor være naturligt, at Danmark først ratificerer samtidig med eller umiddelbart efter, at traktaten er trådt i kraft, d.v.s., når De Forenede Stater og de seks andre forhandlende magter har ratificeret den.

De ærede medlemmer hr. Viggo Starcke, hr. Evald Christensen m. fl. har i folketinget den 17. marts fremsat et forslag, der betegnes som „forslag til lov om folkeafstemning angående fortsat dansk neutralitet indenfor De Forenede Nationers rammer eller Danmarks tilslutning til en Atlanterhavs-pagt eller Østersøpagt“.

Tildette lovforslag vil jeg for det første sige, at det er regeringens opfattelse, at man ikke bør gøre et spørgsmål som det her foreliggende til genstand for en folkeafstemning, hvilket heller ikke er forudsat i grundloven.

Hertil kommer, at den i lovforslaget omtalte Østersøpagt mig bekendt ikke eksisterer. Det ville derfor være vildledende at forelægge vælgerne et sådant alternativ.

Regeringen må derfor fraråde at stemme for dette forslag.

Det er endnu i frisk minde, at regeringen, som jeg allerede har omtalt, gjorde, hvad den kunne for at tilvejebringe enighed om et skandinavisk forsvarsforbund, hvorom der blev forhandlet hele januar måned

igennem. Det lykkedes ikke. Men skulle der senere vise sig mulighed for et endnu snævrere samarbejde end hidtil mellem de nordiske lande, vil regeringen være opmærksom på den og søge den udnyttet. Det er stadig regeringens opfattelse, at et skandinavisk forsvarsforbund ville være den løsning, der tjente Danmarks og Nordens og i virkeligheden også andre landes interesser bedst. Men denne mulighed foreligger for tiden ikke.

Hvad der foreligger, er valget mellem tilslutning til den atlantiske forsvarspagt på den ene side og på den anden side Danmarks isolering, Danmarks henliggen uden virkelige garantier, uden sikkerhed for hjælp mod angreb og uden egne forsvarsmidler af betydning.

Man kan hertil sige, at Danmark ikke hidtil har sluttet forbund med andre magter, at Danmark siden Napoleonskrigene har holdt sig udenfor alliancer med stormagterne, at den neutralitetspolitik, vi førte gennem det 19. og første halvdel af det 20. århundrede, har holdt os udenfor krig fra 1864 til 1940.

Herpå vil jeg svare, at denne politik ikke længere er tilstrækkelig i den tilstand, verden nu befinder sig.

Det gamle Folkenes Forbund, der under store forventninger blev stiftet efter den første verdenskrig, kunne ikke forhindre udbrudet af den anden. Og den nye organisation, De forenede Nationer, som blev oprettet efter den anden verdenskrig, giver, som forholdene har udviklet sig, endnu ikke alene i sig selv den sikkerhed, den tryghed, det var tanken at fremkalde, og som Danmark og andre lande længes efter. Stormagterne har ikke kunnet blive enige om at gennemføre de foranstaltninger, som efter De forenede Nationers pagt er hovedforudsætninger for at skabe virkelig sikkerhed i verden. Forsøgene på at enes om kontrol med atomvåben, om nedrustning og om oprettelse af militære styrker til rådighed for De forenede Nationer er trods fire års bestræbelser alle mislykkedes.

Det er i denne situation, at demokratiske magter, folkestyrede magter, hvis fredelige hensigter ingen med rette kan drage i tvivl, tilbyder os samarbejde.

Under disse omstændigheder mener regeringen at måtte tilråde at tage imod tilbudet om, at Danmark slutter sig til Atlantpagten.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale regeringens forslag til rigsdagsbeslutning til det høje tings velvillige og hurtige behandling.